

טיב הקהילה

ב"ד

פר' חקת
ט' תמוז תשפ"א
אבות פסקה

המסע לפי אופק דושימים

זמני הדלקת הנרות ומרצ"ש

הדרה"ג 7:12
מוצש"ק 8:31
ר"ת 9:05

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:11 | סו"ת א' 9:41
סוק"ש ב' 9:04 | סו"ת ב' 10:16

המסע לפי שני קוץ |

נתיח מס':

571

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

דע את האויב!

יתפללו על נפילת הכנעניים, אולם לא על מפלת עמלק, ועיי"ז לא תהיה להם תקומה נגדם, וכתוצאה מכך ישילו ספק בכח התפילה... אולם ישראל הבינו תיכף במזימתם, והתפללו על כיבוש העם הזה העומד מולם.

קליפה זו עדיין מוקדנת בינינו, חז"ל הקדושים אמרו (תנחומא סוף פרשת כי תצא) 'נשבע הקדוש ברוך הוא שאין הכסא שלם ואין השם מלא עד שימחה זרעו של עמלק' לא לחינם נאמרו הדברים, קליפת עמלק היא ורק היא גורמת עד היום שישאלו יבשלים בעוונות ובחטאים, כי היצר הרע אינו כי אם שרו של עמלק, ותכסיסי היצר הם עצמם הם תכסיסי עמלק, ורק על ידם כובש את לבותיהם של הנחשלים בישראל.

דהנה, אם יבוא אל האדם המתמם עם בוראו ויפתוהו למרוד באדונו, הרי לא יפנה כלל להצעה זו, וזאת גם אם אינו בעל מדרגה ואינו זוכה להשגות רמות בגדלות בוראו ואינו משתוקק אליו מרוב האהבה, ואינו כי אם אדם מן השורה היודע ומאמין שהבורא ברוך הוא ברא את עולמו ועניינו משוטטות בכל, ובהכרח יענישו על עוונותיו. די לו לאדם באמונה זו לדחות את יצרו.

ומהי עצת היצר? מעורר ספיקות באדם! אותה מידה של 'היש ה' בקרבינו אם אין' ממשין היצר בתוך לבות בני אדם, ובאמצעותם מעורר רפיון בכל הקשור לעניני עבודה. במקרה שלפנינו ביקש לעורר ספק בקבלת התפילות' ובכך לעורר רפיון בזה, וכן הוא בכל ענין וענין.

והנה תקוותינו שבקרב נזכה שהקב"ה יקיים הבטחתו (שמות ז', יד) 'כי מחה אמחה את זכר עמלק, אולם כל עוד קליפה זו קיימת מוטל עלינו לדעת האיך להתגונן מארסו, ועל כן עלינו להתבונן האיך התמודדו אבותינו במזימתו, ולהפיק מהם לקחי חיים. לשם כך נקדים מאמר חכמינו ז"ל (שבת קה): 'ז"ל: 'כך אומנתו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך. עד שאומר לו עבוד עבודה זרה והולך ועובד' ע"כ. והנה מתוך לשונם 'היום אומר לו עשה כך' אתה למד שהיצר אינו אומר להאדם עשה 'חטא קל', אלא עשה 'כך', כלומר, עשה דבר שאין מהותו מוגדר, אם עבירה היא או מצוה, וכתוצאה מכך יבוא זה השומע לו לידו 'לך עבוד עבודה זרה'. וא"ת מהו אשמו של האדם בשמיעה ראשונה? התשובה היא, כי היה לו להתבונן ולרדת לסוף דעתו של יצרו...

וכן היו ישראל נוהגים מול קליפת עמלק. כשעמלק באו בדמות כנעני, ידעו ישראל שחובת השעה היא שילחמו עם האומה זו, כלומר עמלק לא רימו אותם על עצמם חובתם, אולם הם ניסו רק לפתות את ישראל בדבר שהם כנענים', כלומר, גם אם החיוב עליכם להלחם בנו התפללו על מפלת הכנעניים, ואילו היו ישראל מתפתים מהם לא היה לכאורה שום עוול בכפם, ומה אם כן יצדיק מפלתם? עצם הדבר שנתפתו מהשונא! אם יודע אתה שהוא שונא לך, אסור לך להאמין לו כלל וכלל!

וכך מוטל גם עלינו להבין כי כל רצון שאינו מוגדר כמצווה אות הוא שמקורו משונאיו העמלק, ועל כן עלינו לשלול אותו מכל וכל...

וישמע הנעני מלך ערד ישב הנגב פי בא ישראל

דרך האתרים וילחם בישראל וישב ממנו שבי:

(כ"א)

ופירש"י: 'ישב הנגב - זה עמלק, שנאמר עמלק יושב בארץ הנגב. ושנה את לשונו לדבר בלשון כנוע, כדי שיהיה ישראל מתפללים להקב"ה לתת כנענים בידם והם אינם כנענים, ראו ישראל לבושיהם כלבושי עמלקים ולשונו לשון כנוע, אמרו נתפלל סתם, שנאמר אם נתון תתן את העם הזה בידי'.

הנה איתא בספרים הקדושים 'שעמלק' הוא בגימטריא 'ספק' כי כוחו להשפיע על האדם הוא בכך שמשליל ספיקות בהאדם. ואכן את מהלכה של אומה זו הכירו ישראל עוד מיד בצאתם ממצרים, אז היו הם אלו שבאו על ישראל מתוך מטרה לעורר בהם ספיקות באמונת ה', וכלשונו של רש"י בשלח' פרשת 'בשלח' (שמות ז', ח) ז"ל: 'ויבא עמלק וגו' - סמך פרשה זו למקרא זה, לומר תמיד אני ביניכם ומזומן לכל צרכיכם, ואתם אומרים (שם פסוק ז) היש ה' בקרבנו אם אין, חייכם שהכלב בא ונושך אתכם ואתם צועקים אלי ותדעון היכן אני. משל לאדם שהרכיב בנו על כתפו ויצא לדרך, היה אותו הברך רואה חפץ ואומר, אבא טול חפץ זה ותן לי, והוא נותן לו, וכן שניה וכן שלישית, פגעו באדם אחד, אמר לו אותו הברך ראתה את אבא. אמר לו אביו אינך יודע היכן אני, השליכו מעלי ובא הכלב ונשכו' ע"כ. הרי לך מדבריו שזוהי אומנתה של אומה זו, ולכן כיון שהיו ישראל ראייה לעונש של 'הסתר' ו'ספק' הביאו עליהם את הקליפה המיועדת לך...

והכתוב בעצמו העיד על מהותו באמרו (דברים כה, יח): 'אשר קרחך בדרך' ושם ברש"י: 'לשון מקרה. דבר אחר לשון קרי וסומא' ע"כ. וכונתו באמרו 'לשון מקרה' שהעברים מאמנתם ע"י שהחזירו בהם ספיקות, וכתוצאה מכך לא האמינו בהשגחתו העליונה, והיתה השקפתם על כל דבר 'למקרה', ומאחר שלא האמינו שיש בורא עולם, נתנו דרוך לנפשם למלא את תאוותם, וכך הצליח 'עמלק' להחטיאם כפי שמביא רש"י בפירושו השני. על פי האמור יש לומר שגם כעת היתה מטרת אומה הרשעה זו להחזיר ספקות בלבבות של ישראל, וכפי שהקדים רש"י לפרש את התיבות 'וישמע הכנעני ז"ל: 'שמע שמת אהרן ונסתלקו עני הכבוד' ע"כ. כלומר מאחר ש'עני הכבוד' היו כעין עדות לישראל שהשכינה שרויה בתוכם, היתה סילוקם בגדר הסתרה, וכשיש הסתרה יש מקום להחזיר ספקות, והיתה זאת מטרת בואו.

והנה ידעו רשעים אלו שאם יבואו על ישראל בדמותם בגלוי, שוב לא יתפתו ישראל על ידם, כי מאחר שכבר עמדו ישראל על מהותם וכבר ידעו שכל מהותם הוא שקר, שוב לא יחושו למזימותיהם, כי יידעו ממקור מי מתפשטות הספקות, על כן ראו תחילה לנכון להסתיר את מהותם, ולדבר בלשון הכנעני. כי רק בכך תהיה ביכולתם לבצע זממם.

ובתוך הסתרת זהותם כבר היתה כלולה גם האמצעי לעורר בהם ספקות, כפי שמביא רש"י, שמאחר שיהיו סבורים שכנעניים הם

טיב המערכת

חוקת העדה - גזירה

מעשה ביהודי אחד שהיה גר יחיד בכפר של גויים, ומכיון שהיה היהודי היחיד התחבר אל שכניו הגויים, אמנם הוא נשאר יהודי אך חבריו היו גויים ועימם היה כל סיגו ושיחו, ויהי ברבות הימים שאלוהו שכניו; מדוע אינו לובש בגדים כמו כל תושבי הכפר ולשם מה עליו להיות שונה מהם? ומשלא ידע להשיב להם חשב לעצמו כי אכן אין זה נורא אם ילבש בגדים כמו כולם, וכך עשה, הוא שינה את בגדיו, לאחר זמן הציעו לו הגויים 'עיסקה' היות והוא יהודי יחיד בכפר והוא מתפלל את תפילותיו לבדו, מוכנים הם לבוא יום אחד בשבוע להיות עמו כשהוא מתפלל, ובתמורה לך יבוא הוא פעם בשבוע לבית תיפלתם בלא שום התחייבות להתפלל, רק להיות שם, ומכיון שלא ידע שזה אסור חשב לעצמו כי מה יכול להיות אם 'דק' יכנס ויראה אין נראה המקום ומה עושים שם, וכן הלך היהודי מדחי אל דחי עד שאיבד את כל יהדותו.

מצוות פרה אדומה היא סמל לחוק, כמו שרש"י מביא לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חקה, גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה, אבל בהמשך הפרשה מביא רש"י מדרש אגדה מיסודו של רבי משה הדרשן הנותן טעם בכל הפרשה 'משל לבן שפחה שטינה פלטרין מלך, אמרו תבוא אמו ותקנה צואת בנה', כך תבוא פרה ותכפר על העגל.

אז אנתנו שואלים יש טעם או אין טעם? ואפשר להסביר עפ"י דברי רש"י, שכשאומות העולם שואלים 'מה טעם יש בה', הרי אין כונתם להבין כדי לקיים את המצוה, ולכן אומרים להם 'גזירה היא', אבל יהודי לעצמו צריך ללמוד ולדעת את טעמי המצוות עד כמה שאפשר, וזה מלמדנו שאם באים ושואלים אותנו למה אנו מתבדלים מכל העולם, איננו צריכים להסביר תשובות, אלא מספיק שנאמר להם שכך ציוונו הבורא יתברך, 'גזירה היא ואין לכם רשות להרהר אחריה', ואת ההסברים נשאיר לעצמנו.

(ע"פ טיב וזכרתי-הקו)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

פ"ר הועדה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

המשך הלכות קריאת שמע

לתקן הכל (מ"ב סק"ג).

יב. ואם היה זה בפרשה ראשונה, תלוי בזה, אם זוכר שאמר שמע 'בכוונה' וגם ברוך שם כמל"ו חוזר לואהבת, ואם אינו זוכר שאמר שמע 'בכוונה' בלא"ה חוזר לראש, כי כיון שלא קראה בכוונה, הרי זה כלא קרא כלל את הפסוק שמע, וממילא צריך לקרות כל הפרשה שלא יהיה הקריאה למפרע, ויקראה בלחש, או ימתין מעט, שלא יראה כקורא שמע שמע (מ"ב סק"ד). ואם ליכא שומעין אפילו בקול רם מותר (מ"ב ס"י ס"א סק"ב).

יג. אף על גב דהרבה פוסקים סוברין דפרשה ראשונה הוא מדאורייתא, והשניה הוא מדרבנן, ויש מן הפוסקים שסוברין דרק פסוק ראשון הוא מדאורייתא, וספק דרבנן אינו חוזר, יש לומר, כך היתה התקנה שכל זמן שקורין חייב לקרות כעיקר התקנה (מ"ב ס"י ס"א סק"ד).

יד. טעה בין פרשה לפרשה, והיינו שהוא יודע שסיים את הפרשה, אבל אינו יודע אם סיים את הראשונה או את השנייה, חוזר לסוף הפרשה הראשונה, ויתחיל והיה אם שמוע, ומיירי שאינו זוכר כלל שום תיבה שאמר מפרשה שנייה, וגם מיירי שעדיין לא התחיל תיבת ויאמר, דאם אחר שהתחיל ויאמר עלה לו הספק על ליבו, תלינן דמסתמא אמר גם פרשה שניה כפי הרגלו (ס"ג ומ"ב סק"ה).

טז. היה עומד בוכתבתם, ואינו יודע אם בוכתבתם שבפרשה ראשונה או בוכתבתם שבפרשה שנייה, חוזר לוכתבתם שבראשונה (ס"ה).

טז. וה"מ שלא התחיל למען ירבו ימיכם, אבל אם התחיל למען ירבו ימיכם ונסתפק לו אח"כ פן אמר הלמען ירבו אחר וכתבתם שבפרשה ראשונה, אין צריך לחזור, דסיריכה נקט ואתא, ומסתמא אמר כפי ההרגל לומר למען ירבו אחר וכתבתם שבשניה (ס"ד ומ"ב סק"ו).

יז. וכ"ש אם מצא עצמו בתיבה אחרת באמצע הפרשה, חזקה שאמר כל מה שלמעלה מזה ולא דיגל פסוק או תיבה (מ"ב סק"ז).

יח. כ"ז כשקורא קריאת שמע ביחיד, אבל אם הוא קורא עם הציבור, ורואה שהש"ץ עומד בוכתבתם שבפרשה ראשונה או סמוך לו, יחזור לוכתבתם שבראשונה, דמוכחא מלתא שטעה ולא נקט סיריכה ואזיל (מ"ב סק"א).

יט. וכן לאידך גיסא, אם עומד בוכתבתם, ונסתפק באיזה פרשה עומד, דפסק בשו"ע דחוזר לוכתבתם הראשון, אם רואה שהש"ץ והציבור עומדים בוכתבתם שבשניה או סמוך לו מלפניו או מלאחוריו, יאמר ג"כ אח"כ הפסוק למען ירבו, דהא מסתמא הוא קרא ג"כ השניה כמותם ורגלים לדבר איכא (מ"ב סק"א).

כ. ומיהו אם הוא לאט יותר מהאחרים, ודאי דחוזר לוהיה אם שמוע אף על פי שהציבור קורין למען ירבו (מ"ח אות י"ב), ובפרט בזמנינו שזה מאריך וזה מקצר, זה מקדים וזה מאחר, שאין ראייה מהציבור (נמוקי אר"ח).

א. הקורא קריאת שמע למפרע, לא יצא, שנאמר והיו הדברים האלה וגו', ודרשינן בהווייתן יהו, ואף פרשת ויאמר כשתיקנו רבנן לאומרה משום מצות זכירת יציאת מצרים, ג"כ כעין זה תקנה (שו"ע ס"י ס"ד ס"א ומ"ב סק"א).

ב. דין זה נאמר בסדר הפסוקים, שאם קרא פסוק מאוחר לפסוק המוקדם, לא יצא, וכ"ש אם סיים את סדר התיבות (ס"א ומ"ב סק"א).

ג. לסוברים דפרשה הראשונה מן התורה, בודאי לא קאי והיו רק על הפסוקים שבפרשה זו, ומ"מ מדרבנן בודאי לא יצא אפילו אם שניה הפסוקים בפרשה ב' וגו' (ביהל ד"ה אע"פ).

ד. אם קרא פסוק והיו הדברים וגו' קודם שקרא פסוק ואהבת, יחזור ויקרא רק פסוק והיו הדברים ולא ואהבת, אף דבעת הקריאה קראה אחר והיו הדברים, מ"מ עכשיו שקורא פעם שניה והיו הדברים אחר פסוק ואהבת הוא כסדרן (ביהל ד"ה ב"א).

ה. ולפ"ז, אם נאמר דפסוק ראשון בלבד הוא מדאורייתא, לא יצויר המיעוט דוהיו, שצריך לקרות כסדרן, אלא אם כן שניה התיבות של שמע למפרע, אבל בסדר הפסוקים אין אפשרות לקרות פסוק למפרע, דאימתי שיקרא הפסוק של שמע ישראל הרי זה במקומו (ביהל ד"ה ב"א).

ו. אבל אם הקדים פרשה לחברתה, כגון שקרא פרשת והיה אם שמוע קודם פרשת שמע, אף על פי שאינו רשאי, יצא לפי שאינה סמוכה לה בתורה, וסדר הפרשיות אינו אלא תקנת חכמים שהם סדרום כך, כמו שאמרו למה קדמה שמע לוהיה אם שמוע כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחילה ואח"כ יקבל עליו עול מצות וכו', ולכן בדיעבד אם שניה סדר הפרשיות יצא (ס"א ומ"ב סק"ג).

ז. קרא פרשה וטעה בה, אם יודע היכן טעה, כגון שקרא כולה אלא שדילג פסוק אחד באמצע, חוזר לראש אותו הפסוק וגומר הפרשה, דאם יאמר רק אותו הפסוק, הרי זה קריאה למפרע (ס"ב ומ"ב סק"ד).

ח. ואפילו אם לא נזכר שדילג הפסוק מפרשה ראשונה רק עד אחר שאמר גם פרשה שאחריה, אפ"ה די במה שיאמר מן הדילוג עד סוף הפרשה ראשונה, דסדר הפרשיות אין מעכב (ס"ב ומ"ב סק"ד).

ט. דין שהסדר אינו מעכב בדיעבד הוא דוקא בטעה, אבל בהזיד ובמתכוין חוזר לראש (מ"ב סק"ד).

י. ואם דיגל תיבה אחת, ואפילו דיגל תיבה אחת או אות אחת או ששניה נקודה אחת (שו"ע הר"ב ס"א), ו"א שבה די שיחזור לאותו התיבה ויגמור, אם הוא במקום שמתחיל ענין בפני עצמו, כגון שדילג פסוק ושנתם תיבת ודברת (מ"ב סק"ה).

יא. ו"א דצריך לחזור לעולם לראש אותו הפסוק (שו"ע הר"ב ס"ו, מ"ב סק"ה).

יב. ואם אינו יודע היכן טעה, חוזר לראש הפרשה, מחמת ספק, ואפילו היה זה בפרשה שניה ואפילו למ"ד פרשה שניה דרבנן, דכיון דעסוק בקריאת שמע צריך

רעוא דרעוין

סעודה שלישית - שמחת המלך

מצוה לאכול שלוש סעודות בשבת קודש, כמו שכתב הרמב"ם (שבת טו): "חייב אדם לאכול שלש סעודות בשבת, אחת ערבית ואחת שחרית ואחת במנחה, וצריך להזוהר בשלש סעודות אלו שלא יפחות מהן כלל".

ואם כי כל הסעודות חשובות ויקרות עד למאד, מכל מקום אנו מוצאים אזהרה מיוחדת לגבי סעודה שלישית, וכפי שכתב בשולחן ערוך (אורח חיים סימן רצ"א): "יהא זהיר מאד לקיים סעודה שלישית, ואף אם הוא שבע יכול לקיים אותה בכביצה... והחכם עיניו בראשו (קהלת ב, יד) שלא ימלא בטנו בסעודת הבוקר, כדי ליתן מקום לסעודה שלישית".

הזמן של סעודה שלישית הוא זמן גדול ביותר ונקרא 'רעוא דרעוין', וגדולה מעלתה, שבה המלך כביכול נמצא בגילופין, כמו שאנו אומרים בזמר שתיקן האר"י ז"ל: 'בני היכלא דכסיפין למחזי זיו דזעירי אנפין, יהון הכא בהאי תכא דביה מלכא בגילופין'. וזהו דבר שאין בן אנוש יכול להשיגו בשכלו הדל, כביכול השי"ת שרוי בגילופין, והוא שמח ביותר עם בני ישראל ששומרים את שבתו, ובזו השעה הקב"ה מגלה, כי הוא מרוצה בשותפות שעשה עם בני ישראל על ידי השבת.

על כן אנו אומרים, לכל אותם המשתוקקים להשיג את הסודות העליונים: 'יהון הכא בהאי תכא דביה מלכא בגילופין' - תבואו ותשתתפו בסעודה זו שהמלך מיסב בה, ותראו להתדבק אליו, וזהו, על ידי שתזמרו לפניו זמירות שירות ותשבחות, וכיון שכן, יתגלו לכם סודות התורה, והענין הוא, כי זוהי עבודת השבת, לשהות במחיצת המלך לעבדו ולכבדו כראוי, ובזכות זו הוא מקרב אותנו אליו, ועושה אותנו כשותפים לכל דבר, ומכח השותפות מתמלאים כל משאלותינו.

הט אוזן ושמע דברי חכמים

מנהג ישראל לדבר דברי תורה - מוסר וכיבושין בזמן סעודה שלישית, וראוי מאד להטות אוזן ולהאזין בקשר רב לדברים הנאמרים בשעה נעלית זו, מצער מאד שבין הקהל ישנם כאלו אשר לא רק שאינם מקשיבים לדיבורי ההתעוררות, אלא עוד מוהינים לשוחח ולפטפט עם היושבים בסמוך להם על עניני טטות והבל, לא רק לעצמם הם מפריעים אלא גם לכל מי שנמצא בסביבתם, ומאבדים דיבורים יקרים וערבים שהיו יכולים להיות להם לתועלת גדולה ועצומה אפילו כאשר אינם מבינים את כל הדיבורים לעומקם, כי עצם ההקשבה כבר מועילה ליראת שמים.

בספר הק' 'אור המאיר' (פרשת בשלה) מתייחס לאותם אנשים שיושבים בסעודה שלישית ברוב עם, ומאחר שאינם מבינים את כל הנאמר בדרשה נעשה להם הדבר כטורח וכמשא, ובמקום זה ומעדיפים להקשיב לחבר שמדבר דברי שטות, וכותב האור המאיר, שאותם אנשים יצטערו ביותר מתבלי המשיח, כי כאשר יבוא המשיח במהרה בימינו בוודאי ידרוש לפני כל העם בדברי תורה, וכל מי שאינו רגיל להקשיב לדרשות יהיה לו ממש יסורים כאשר יהיה מחויב להקשיב למשיח צדקנו, מה שאין כן מי שהרגיל את עצמו בסעודה שלישית להקשיב לדברי תורה הנאמרים ברבים לא יהיה לו שום צער, הלא הוא רגיל לדרשות מקדמת דנא.

ובזה פירש בדרך צחות את מאמר חז"ל (שבת קמ"ח): 'כל המקיים שלש סעודות בשבת ניצול מחבלו של משיח', כלומר, כל מי שמקיים סעודה שלישית כראוי וכנכון ומרגיל עצמו להקשיב לדברי תורה שנאמרים באותה שעה, ינצל מצער חבלו של משיח, ולעתיד לבוא לא יהיה לו צער מן הדרשה שידרוש המשיח בדברי תורה.

סיפור נחמד מספר מורנו ורבינו הגה"צ שליט"א: בהיותי ילד קטן נהג אבי הגה"צ בעל 'מעדני השלחן' זצוק"ל ללכת מידי שבת קודש בעידן רעואו דרעוין אל הגאון האדיר רבי דוד יונגריין זצוק"ל ראב"ד ירושלים, להתבטם מדברי תורתו שהיה נוהג להשמיע בזמן זה, מאחר שאני הייתי ילד רך בשנים נשאיתי לשחק בחוץ עם ילדים שאר הילדים בני גילי, פעם אחת חלף שם הרב החסיד רבי משה בטלמן, שהיה אז אברך צעיר, ושאל אותי למה איני נכנס לשמוע את הדברי תורה מר' דוד, עניתי לו שהרי ילד קטן כמוני אינו מבין את הדברים ואיזה תועלת תהיה לי מן ההקשבה, אמר לי ר' משה שעצם השמיעה פועלת את שלו אף שאין הדברים מובנים.

והסביר לי, כי כמו שכסובאת האוזן נוטלים טיפות אוזניים לרפואה אפילו אם אינך מבין כיצד הטיפות פועלות את פעולתן ומרפאות, כי גם אם האדם אינו יודע אבל האוזן עצמה כבר מבינה ומרגישה מה הטיפות רוצות ממנה, אותו הדבר הוא גם בדברי תורה שהם כציר וכנסף לנשמה הקדושה, וגם אם לעת עתה אינך מבין את הדברים לאשורם, אבל הנשמה הקדושה מבינה גם מבינה ויש לה תועלת גדולה ורפואת הנפש מן הדיבורים האלו, ועל אחת כמה וכמה שיש לדיבורים אלו תועלת עצומה כאשר מבינים אותם.

עד שתחפץ

אכן, גם מי שמקשיב לדברים ומתעורר מהם, עדיין יש מקום להיזהר שלא יישאר רק כהתעוררות בעלמא, וכפי שהיה הרה"ק בעל שומרי אמונים מתבטא בשיחות ימי השו"ב"ים, בלשון 'חסידים שוטים', על אלו שלפעמים מתעוררים מעת לעת, סוף כל סוף - חושבים הם - מה יהיה? צריך לעשות תשובה! אוי ואבוי...

ומתוך שמתחיל האדם להתעורר ולהרהר בתקן דרכיו, הוא מרגיש שזה מורה שחורה בשבילו, זה גורם לו להרגשה לא טובה של עצבות. הוא רץ לקחת כוסית י"ש ושונה, ושוב התפוגגה כל ההתעוררות, והצליח מעשה שטן להשיבו אל הבליו...

יש להתרגל בכל התעוררות תשובה, שלא להפטר ממנה ברגשי קירוב בלבד, אלא שתהיה למעשה ממש. יש להרגיל עצמו בכל פעם שהוא מהרהר בתשובה, אם הוא בסעודה שלישית בשבת קדש בצותא חדא בעת רעוא דרעוין, או בשאר זמני התשובה, לחשוב בהגיון מעשי: היכן ובמה צריך תקון, לחשוב לעצמו באלו דרכים ינקט בפועל ממש, כיצד ישנה מעשיו לטובה ולברכה, אמן כן יהי רצון.

רבינו ה"אור החיים" הקדוש זי"ע

כתב רבינו האור החיים הקדוש זצוק"ל בפרשתנו, שכל ענין מיתת הצדיקים הקדושים אינו אלא כמו 'מעבר' שעוברים אל מקום אחר, מקום עליון נעלם, גנוז בישיבה של מעלה ביחד עם הצדיקים קדושי עליון. - ודומים אלו הצדיקים כמו יהלומים ומרגליות המונחים לפניו יתברך שמו בארגו, ובכל פעם מוציא לו אחת מהם להשתעשע בה למעלה בגני מרומים.

ז"ל"ק (כ. א): [ויבוא בני ישראל בני העדה מדבר צן בחודש הראשון] ותמת שם מרים וגו'. - צריך לדעת טעם אומרו 'שם', ורז"ל דרשו (מעי"ק כה) שלא עכבה, ודרשה זו נשמעת מאומרו 'ותקבר שם'. ונראה כי לצד שהזכיר מיתה, חש על כבוד הצדקת, שהרי אמרו (ברכות יז) צדיקים במיתתם קרויים חיים. - לזה דדקדק לומר 'שם', פירוש שם הוא שמתה, ולא נשארה ביניהם, אלא במקום אחר ישנה, בין הצדיקים. כי הצדיקים ודומים לפני הקדוש ברוך הוא למרגליות

המונחים בארגו, כשהוא חפץ באחת מהם הוא מוציאה מהארגו, וקובעה בתכשיט אחד מתכשיטיו. ורז"ל דרשו (מעי"ק שט) 'ותמת שם' לגזירה שווה, לומר שגם היא מתה בנשיקה, ושבעים פנים לתורה" עכ"ל"ט.

§ • § •

זכרוננו ימים מקדם, לפני עשרות בשנים ביוםא דהילולא רבא של מרן האור החיים הקדוש זי"ע, כאשר עליתי עם מספר תלמידים מצומצם בסמוך ונראה אל ציון קדשו שבמורד הר הזיתים, שהיו שם מעט מאוד אנשים, ומקהילות אחינו הספרדים לא עלו כמעט להשתטח על קברו כלל.

והתפלאתי על כך, שהרי הוא היה אחד מגדולי הצדיקים של ארצות המזרח, והרבה מגדולי הדור שמעדות המורח הסתופפו בצל קדשו כנודע, ומדוע ממעטים לפקוד את ציון קדשו?

כששאלתי על כך בזמנו את זקני המקובלים הספרדים, גילו בפני מעט מן הטעם הכמוס עימם. באומרום שהיו מתייראים על נפשם לגודל קדושתו הנוראה של האור החיים, שבשרף אש קדשו היה מקפיד מאוד על שמירת הקדושה והטהרה בשלמות, והיה מוכיח בשער בת רבים בכל זלוז קטן בדבר שבקדושה, והיו יראים לנפשם שלא ייכוזו בגחלתו, שכולו יוקד אש להבה!

וכן העידו בפני על ספריו הקדושים של האור החיים, שהם מלאים באש שלהבת, ומדבר לפעמים בחריפות גדול. ולדוגמא הראו מה שהזכיר באזהרה המורה בהקדמתו לספרו "חפץ ה" על הש"ס, שכל מי שאינו לומד בספרו לשמה, לא ילמד ולא יסתכל בספר כלום!

ז"ל"ק (חפץ ה, זפ"ד) אמשטרום ת"ב לפ"ק, הקדמה: 'גלוי יודע לפני אדוני ב"ה, כי כל כונתי לעשות רצון יוצרי. לכן כל פותח ספר זה, לא תהיה הכוונה אלא בדחילו ורחימו לשם שמים, להבין אמרי נועם. ואם כה יעשה בין יבין אשר לפניו, ועבר לחיכו נועם דברי כו' ונמצאו ממני וממנו יתקלס עילאה. אבל בלאו הכי יסלק ידו מעלי, ולא יטמא תורת ה' לקנטר נוח לו שלא נברא (ברכות יז). כך אמרנין לחזיר"א סחור סחור, לכרמא כרם ה' צבאות לא תקרב. כי כל עצמנו לא היתה הכוונה אלא לזכות ולא לחובה, כדי שיתרצה האדון ב"ה. ולכן בחרתי לקרות שם הספר הזה בסיעתא דשמיא 'חפץ ה', כי כל כונתי לעשות בו חפצו יתברך" עכ"ל"ק החוצב להבות אש.

ברבות השנים, כאשר החלה נהירה גדולה אל הציון הקדוש, והרבה מאחורינו בית ישראל האשכנזים מכל החוגים באים בהמוניהם לפקוד את קברו בפרט ביום האירצייט, אז החלו גם מקהילות הספרדים לצאת אל הציון הק'. - ומתחילה נהגו להתיישב יחידיו בלימוד תורתו הקדושה, יושבים והוגים בדחילו ורחימו בספר "אור החיים" הק', ורק לאחר שסיימו את חוק לימודם בספרו יצאו לעלות להשתטח על ציון המצוינת.

§ • § •

אמרו צדיקים קדושי עליון, שהלימוד בספר הקדוש "אור החיים" יש בו סגולה להיפקד בנים טובים.

ונימקו הטעם, לפי שכנודע לא זכה האור החיים להיפקד בפרי בטן, לכן החדיד והכניס את כל כוח המוליד שבו בספרו הקדוש. [כאשר כתבו בספרים הקדושים, שמי שלא זכה להיפקד בזרע של קיימא, ידפיס את ספרו לאהדורי אידרא, שבוה הוא פרה ורבה בתורה הקדושה, ומתקיימת בזה תכלית המצוה דפרו ורבו, להגדיל תורה ולהאדירה, עיין בספר "דרך פיקודין" להרה"ק בעל בני יששכר זצוק"ל (מצאת פרו רוב, חלק המחשבה עיין שם)].

וכבר התפרסמו כמה וכמה עקרים שקבלו על עצמם ללמוד בספר הק' "אור החיים" תמידין כסדרן, ולהיכנס בהיכלו של מלך, וזכו אכן להיפקד בזרע של קיימא.

וכבר אמרתי לפי עניות דעתי, שכשם שיש בספר הק' סגולה לבנים, כן יש בו בפועל יוצא גם סגולה טובה להיושע בזיווג הגון וטוב, שכן אם לא יינשא ולא ימצא את זיווגו, הרי לא יוכלו להיוולד לו הילדים הטובים... ועל כרחך נמצינו למדין שיש כאן גם סגולת עליון לשידוכים טובים!

[כמו כן מקובל בפי ישראל קדושים, עוד סגולת יפות בלימוד זה הספר, כדוגמת סגולתו הנפלאה לרפואת העיניים, שמי שכבה מאור עיניו יאיר ב'אור החיים', והדברים עתיקים].

§ • § •

לפני יותר משבעים שנה, לאחר שגירשו הישמעאלים את כל היהודים מן העיר העתיקה שבירושלים ת"ו בפוגרומים, והחזיקו תחת יד הממלכה הירדנית את כל הבית החיים הגדול שבהר הזיתים. החלו לחפור ולעקור מצבות וקברים רבים ממקומם, עצמות המתים הושלכו כדומן על פני השדה בבזיון וזלוז נורא! כשאותם פורעים לא שתו לבם אליהם כלל, כי רצו לסלול 'כביש נסיעה' באמצע הר הזיתים, [הוא הכביש הגדול הקיים גם כיום בתוככי ההר], וחורשו בשביל הקמת כביש זה קברים רבים, והרסו מצבותיהם כנודע.

מתחילה היתה תוכנית בנייתו של תוואי כביש זה שיתחיל תיכף מתחתית ההר למטה, בהמשך ישיד מצומת הכבישים שלפני תחילת ההר, כדי שהיוצאים מהר הבית [ידן ששי הארץ] והבאים אל הכותל וממנו ומשאר כל המקומות ימישיכו בנסיעתם היישר מתחילתו של הר הזיתים עד למעלה. - לצורך כך החלו בחפירות של החלקה הראשונה שבתחילת הר הזיתים, מקום מנוחתו של רבינו האור החיים הק' זי"ע.

הפועלים היורדים כדרכם לא שתו לבם כלום לקברים ולמצבות הקדושות והעתיקות שבהר הזיתים, הם הגיעו בהמוניהם עם כל כלי משחית וציוד כבד עמאם, והחלו בהריסת בית הקברות. - אך לפתע משרק התקרב הטרקטור אל קברו הקדוש של האור החיים, התהפך פתאום הטרקטור ללא שום סיבה הנראית לעין, והנהגתו בו במקום.

התדהמה היתה גדולה, העבודות נעצרו, ונשלחו מומחים לחקור את נסיבות התהפכות הטרקטור, ומשלא מצאו כלום חזרו הפועלים לאחר כמה ימים וניסו מחדש להמשיך בהריסתיהם, אך גם עתה חזר הפלא ונשנה שוב, גם הטרקטור השני התהפך והנהגו מת קדומ... לאחר שחזר אותו מקרה על עצמו כמה פעמים, נאלצו היורדים להסיט את תוואי הכביש מאותה חלקה, והחלו לחצוב את הכביש מעל חלקה זו בתוך ההר, כפי שהוא בנוי כיום. על אף שנצרכו לשם כך לטובב את כביש הכניסה להר הזיתים יותר בפנים במעלה ההר, בראותם שמחמת סיבה עלומה בלתי מובנת לא ניתן לבנותו מתחילת ההר למטה בהמשך ישיד לצומת הכבישים האחרים.

כך שמרו מן השמים בשמירה עילאה, ובעינא דאשגחנותא תדירא, על מקום מנוחת הצדיק, ולא צלחה בו יד הרשעים כלום.

וכבר נודע והתפרסם ציון קדשו כמקום מופלא לקבלת התפילה ומסוגל לביטול הגזירות כמה שנים לפני כן, בתקופת השואה הנוראה, כאשר באו הנאצים ימ"ש להיכנס בשערי ארץ ישראל במזימתם השפלה להשמיד להרוג ולאבד רח"ל, וכבר התקדמו במלחמתם עד 'אל-עלמין' שבמצרים הסמוכה, ונפל אז פחד נורא על כל יושבי הארץ. ובכל אתר ואתר התאספו בתענית תפילה וזעקה. | הפשך בעמוד ד' <| -

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

מאשפות ידים אביזן

סוף סוף הוא מצא עבודה שמתחילה לפנות בוקר ומסתיימת לפני הצהריים עם משכורת טובה. ההצעה קסמה לו מאוד אך הוא ויתר על העבודה למרות מצבו הכלכלי הדחוק בגלל שלא הסכימו לתת לו הפסקה מספיקה עבור תפילת שחרית בציבור.

מבחינתם שלא יתפלל בכלל. "אם אין תפילה בציבור זה לא בשבילי, לא כך למדנו בשיעור שאם יש פגיעה ברוחניות סימן מובהק הוא משמים שזה לא עבודה בשבילי?!" כך אמר לי.

וביקש ממני להמשיך לעזור לו למצוא עבודה. הוא עזב מקום עבודה נוסף כאשר התברר לו שיש שם בעיה של שמירת העיניים זה שוב לא מתאים עבורו.

אני יודע שיש כאלו שיגידו מה בעייה, ברור שזה לא בשביל שומר תורה ומצוות. אבל אני ליוויתי אותו ועזרתי לו ככל הניתן להשיג עופות לשבתות וחגים ועוד כהנה מצרכים בתקופה הקשה שלו וכשאדם במצב כה דחוק זה ניסיון לא קל בפרט כשיש ילדים להאכיל.

מדובר באדם מוכשר בעל יכולות שקרס כלכלית שלא באשמתו והנה הוא מוותר על עבודות למענו יתברך.

כעבור שבועיים החבר התקשר אלי והפעם הוא שמח מאוד לבשר לי שמצא עבודה בתחום שהוא מתמחה בו והשעות גמישות עם אפשרות להכנסות בלתי מוגבלות.

שמחתי מאוד שהוא הגיע לאיזה שהוא רוגע כלכלי אחרי תקופה ארוכה של ניסיונות לא קלים כבעל משפחה.

אבל כאן הסיפור רק התחיל.

חלפה שנה ופגשתי אותו באקראי חולף על פני ברחוב מחפש אדם מסוים כדי לעשות השבת אבידה. לשאלתי מה מצא השיב כי מצא ארנק דיגיטלי (של ביטקוין) והוא מחפש את הבעלים להשיב לו את האבידה, התברר שהבעלים נפטר ולא השאיר אחריו יורשים. בדקנו את העניין במישור ההלכתי והדיין קבע נחרצות שהארנק שייך למוצא.

לשאלתי מה יעשה בארנק שידוע שבלי הקוד הסודי אין מה לעשות עם הארנק, השיב יידידי: "מי שנתן לי את הארנק הזה ידאג גם לפרוץ אותו אם ירצה ואם לא אז אני מקבל הכל באהבה"

כעבור שבועיים שוב נפגשו דרכינו והסתבר שאכן בורא עולם המציא עבורו את השליח ששחזר לו את הקוד הסודי, דבר בלתי נתפס שכמעט ולא ניתן לעשותו והחבר שלנו התעשר עושר רב.

ראיתי שמי שעומד בניסיונות בסופו של דבר מרוויח ובגדול.

בעל המעשה:ח.ב.

בוודאי! נענה הרב, הנה אראה לך עתה מחזה נפלא ומדהים! הרב ניגש אל המטבח הקטן, נטל גיגית ומילאה מים פשוטים, הגישה לפני המלך, וביקש: ביטט נא אדוני המלך אל תוככי המים שבגיגית! הסתכל המלך במים שבתוך הגיגית ועיניו השתמומו ונדהמו, הוא ראה שם פתאום את עירו שלו, עיר הבירה של ממלכתו הרחוקה משם אלפי פרסאות!

מה הנך רואה? - שאל הרב.

זהו פלא והפלא! התפעל המלך, הלא אני רואה כאן את עיר הבירה של מלכותי, פרוסה כשמלה יפה בתוך הגיגית הזו!

חפש נא כאן את ארמונו, ארמון המלכות! - ביקש הרב.

המלך החל לטייל עם עיניו בין הרחובות הרבים שהכירם היטב, הוא ראה את האנשים הולכים וחוזרים ברחובות, הכל נראה לפניו חי ופועל, כמי שמסתובב שם בעצמו, ורואה בעיניו את החיים השוקקים עכשיו ממש בעיר הבירה! את הדרך אל הארמון הוא הכיר היטב, הוא הסתובב עם עיניו מרחוב לרחוב, ובכל מקום שבחנו בעיניו נפתח ונפרש לפניו הכל, והביט וראה את כל המתרחש שם באותה שעה ממש.

היכנס נא אל תוך הארמון, הציע הרב, וראה מה מתרחש שם בפנים... המלך נענה לאתגר, צמצם את עיניו ואת הסתכלותו, והנה נפתחו לפניו שערי ארמונו והוא החל לטייל בעיניו בפנים, הוא מצא את כל השרים והמשרתים וכל עושי המלאכה אשר למלך, איש איש אל משמרתו ועל תפקידו, עולם כמנהגו נוהג, וארמון בממלכתו מולך. תחפש נא את המלכה בבית! ביקש הרב, הלך המלך בטיולו הגדול שבתוככי הגיגית הקטנה... ונכנס בעיניו חדר לפניו מחדר, וראה בחוש את כל הנעשה והמתרחש באותה שעה חי ופועם, כמי שנמצא שם בעצמו. והנה הגיעו עיניו אל קיסון המלכות של המלכה הנכבדה בעצמה! הוא הביט והסתכל היטב, ופתאום נדרך ונבהל עד עמקי נשמתו, הוא ראה את המלכה יושבת ברוב פארה והדרה על כיסא ממלכתה, ולפניה עומד המלך המלך' וחורבו שלופה בידו, כשהוא עומד ותובע את המלכה ומאיים עליה להרגה ולרוצחה נפש! המלך שמע כמו אחזניו את כל הדיבורים שמדבר עימה אותו שר, הוא סיפר לפניו על כך שברצונו לתפוס את המלכות ולהרוג את המלך, ואם לא תשמע לו להינשא אליו היא הוא הורגה מיד עם חרב הזהב שבידו! - והמלכה עומדת ומתחננת על נפשה בבכי תמוררים.

מה עושים כאן? זעק המלך, כשכולו נפחד ונטער.

מה הבעיה? שאל האור החיים, הרי הרובה שלך בידך, קום ותירה בו כאן ועכשיו!

תיכף הוציא המלך את נשקו, כיוון את קנה הרובה היישר אל ליבו של השר המשתקף לפניו בתוך גיגית המים, לחץ על ההדק וירה בו כדור מוחץ אשר פילח את לבבו והוא נפל שדוד בו במקום!

המלך הודה לאור החיים הק' בכל לב, ואמר שעתה רואה הוא אכן כי חכמתו גדולה הרבה יותר, הוא כיוון את היום ואת השעה ומיהר לחזור אל ממלכתו.

בהגיעו אל ביתו, סיפרה לפניו המלכה את כל אשר התעולל בה המשנה למלך ביום פלוני, ואת הפלא הגדול שהתרחש בעת שניסת לקום עליה ולרוצחה נפש, כשלתפע פילח כדור עלום את לבבו ומת במקום!

מאז נודעה בבית המלכות גדולתו העצומה של האור החיים הק', זכה לכבוד גדול מבית המלך, שזכר לו תמיד את חסדו הגדול שעשה עימו בהצלת המלכה והצלת המלכות מידי של אותו רשע, ולכל עם בני ישראל הטיב בעבורו, זכו לישב שם בהשקט ובטחה בטוב ובנעימים. [סיב הכותו: אור החיים, מתוך שיחת קודש בטיסה אל הציון]

שבארץ מרוקו הוא בן גילו, ושניהם בני אותו מזל בדיק בשוה, זה לעומת זה.

השוקק המלך מאוד להכיר את האיש היהודי הזה, ולעקוב מקרוב אחר הצלחתו ואחר דרכי כוכבו ומזלו. החליט אפוא המלך להתחפש כאיש פשוט, ולצאת נדוד אל אותה עיר. הוא העמיד את משנהו המשנה למלך' כממלא מקומו בהנהגת המלכות לתקופה קצרה, יצא מארמון המלוכה אל העיר סאלי, ושם את פניו אל ביתו של רבינו האור החיים הק'.

כשנקש על דלת הבית היה נראה המלך כאיש פשוט ביותר שאין בו ולא כלום, אבל תיכף משנפתחה הדלת בעדו, יצא האור החיים הק' לקראתו, וקיבלו במאור פנים ובשמחה, בהכריזו: 'ברוך הבא אדוני המלך'!

מנין לך שמלך אנכי? הקשה האורה, הרי אין עמדי כאן לא שרים ולא שוטרים ולא שומרי ראש, כדרכם של מלכים!

זה פשוט, ענה האור החיים, שכן עם איש פשוט מתלווה מלאך פשוט המלווה אותו, אבל בכניסתך ראיתי שר גדול של מעלה המלווה אותך, ומתוך כך הסקתי כי מלך אתה!

ראה המלך שסודו התגלה, והמדובר ביהודי נבון וחכם, איש קדוש מורם מעם, וגילה לפניו את מסרת ביקורו, שבהיות גילה באסטרולוגים שלו שהם בני גיל השייכים לאותו מזל, רצה לעקוב מקרוב אחר חייו של בן גילו.

האור החיים הק' כיבדו בפאר הדר כיאות לכבודו של מלכות, וכאשר הביט המלך סביבותיו בבית הפשוט והדל של הרב, שאל מלפניו: אינני מבין, אם אכן בני גיל אנו, צועדים בעולם תחת אותו מזל במדויק, כיצד יתכן שאני עשיר גדול ובעל הון רב, ואילו אתה מן העניים והאביונים?

שחק האור החיים הק' ואמר: שאלה יפה שאלת, אם היה ברצוני להשיג הון ועושר בעולם בוודאי גם אנכי יכולתי להשיגם בקלות... אך לא באלה חפצתי כלל, נפשי בחלה מתענוגי הבלי העולם הזה. אבל בקנייני החכמה וטוב לראות יפה שהניי אכן בן גילו, ואולי אף יותר מכל החכמות שהשגת אתה, באשר חוכמתנו היא חכמת התורה, שאין לה סוף ואין לה תכלית!

התוכל להוכיח לי מעט מגודל חכמתך? - תהה המלך.

התקיימה אז על ציון קדשו של רבינו האור החיים הק' עצרת עם גדולה, בהשתתפות גדולי וצדיקי הדור, בראשות הר"ק הרבי ר' שלומקה מזויעל והרה"ק מהוסיאטין ז"ע, ובתום התפילה בדרום החוצה יצאו שני הצדיקים יחדיו, ואמר אז ההוסיאטנער לרבי מזויעל, שב"ה פעלו בתפילתם ולא יבוא אויב בשערי ירושלים, לפי שראה את שם הוי"ה כסודו מאיר וזרח על קברו של האור החיים! ואכן תיכף אחר אותה עצרת תפילה רבת, החלו הנצאים לחול מפלות וכישלונות בשדה הקרב שבמצרים, על אף שלעומת קרבות אחרות שניצחו בעוז ותעצומות היו צריכים בדרך הטבע לכבוש בקלות את מצרים ואת ארץ ישראל, מן השמים נלחמו במסילתם והדפו אותם לאחור, כל כוחותיהם הרבים נבלמו והם הובסו לגמרי באותם קרבות, ולבני ישראל יושבי ארץ הקודש היתה הישועה הגדולה, בזכותו של אותו צדיק קדוש עליון, בעל ההילולא, זכותו תגן עלינו.

[עצרת הילולא זמן האוה"ח הק', היכל ישיבת שבתי, ט"ו תמוז תשס"ד] § § §

אחד מן הגאונים הצדיקים שבדור שלפנינו בירושלים קרוא דשופריא, היה הגאון המפורסם מורנו הרב ר' דוד קליין זצ"ל בעל "בית ארוים". הוא היה תלמיד נאמן לרבו הגה"ק בעל "מנחת אלעזר" ממונקאטש זצוק"ל, זכה להתאבק בעפר גליו רבות בשנים, משנות צעירותו ובהיותו יצק מים על ידו וישב בישיבתו הרמה. - המונקאטשער רב מזכירו בספרו "דברי תורה" (ח"ט סי' פה) כשמתחבט בקושיא אלימא את, והגאון רבי דוד, שהיה אז בחור מתלמידי ישיבתו, אמר בה ישוב נפלא. וז"ל: "ובהיותי מצטער בזה, השיב הראש מתלמידי ישיבתנו, ידיד נפשי החריף ובקי בחדרי תורה, הנפלא מ' דוד קליין נ"י מפה" עכ"ל ע"ש.

הוא זכה לעלות לארץ הקודש ולחונן את עפרה, ולאחר שהתיישב בתוככי ירושלים, לא אבה לעזובה בשום אופן. רוב שקידתו והקפדתו על ביטול הזמן, לא אבה לנסוע למקומות הקדושים כלל. גם כאשר הרבה מבני ירושלים היו עורכים 'סיעה' למירוץ ת"ו, או לשאר מקומות הקדושים, הוא סירב תמיד לצאת עמהם, והיה אומר שאין בכל ה'נסיעות' הללו כדי להצדיק ביטול תורה!

ככלל מיום שהגיע לירושלים עיר הקודש ת"ו השתדל מאוד שלא לצאת ממנה, באומרו ששם שארץ ישראל קדושה מכל הארצות ואין לעזובה, כן גם ירושלים קדושה מכל עיירות שבארץ ישראל, ואין לעזוב את עיר הקודש! [ענין שרית' זחם סופר' חלק ז' דעה (סימן רל"ג) ע"ש].

ברם זכורני פעם אחת ביום ט"ו תמוז, יומא זהלולא של האור החיים הקדוש ז"ע, שלאחר שהפצירו בו מאוד שיצטרף לנסיעה לציון הקדוש שבהר הזיתים, שכן הוא בתוך גבולות עיר הקודש ואין צריך לעזוב את קדושתה, הסכים פעם אחת בלבד לנסוע לציון הקדוש לתפילה, ומלבד זאת לא היה משתתף אף פעם בנסיעות כאלו. - רק זאת היה נוהג בכל ליל שבת, לגשת לתפילת קבלת שבת ומעריב במקום שריד בית מקדשנו, כמנהג הרבה מבני ירושלים מדורות קדומים.

זיכני הש"ת להתקרב אליו, ולצקת מים על ידו בתורה ובהלכה ובנעימים שונים, ואין כאן המקום להאריך. [ראה אדוהיו בספר 'סיב הקהילה תשי"א פרשת אמר, ובספר 'סיב הקהילה תשי"ב' חג השבועות, ועוד].

§ § §

בימי של רבינו האור החיים הקדוש זצוק"ל, חי קיסר גוי חכם מחוכם בחכמות העולם, שהיה מושל בכיפה במדינה רחוקה. הוא התפרסם בעיקר בבקיאיותו העצומה ברוי חכמת האסטרולוגיה, כשבדק פעם במצפה הכוכבים המיוחד שלו לגלות מי הוא 'בן גילו', מצא שאיש יהודי אחד הנקרא 'חיים' ומתגורר בעיר סאלי

זכות יג עלינו ועל כל ישראל - אמר

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפות, לברכה והצלחה או ליארצייט

לקבלת העלון כפייל (דוא"ר) נא לשלוח לפייל הפצו"ב

התורמים להפצת העלון

לע"י יעקב צינן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיוו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - ההצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יחנסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מנהל י"ר ירושלים מכתוב 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.י.פ.ו.
----------------------	-------------------------------------	-------------------------------	---	--	---	---	------------------------	---	-----------